

Warszawa, dnia 20 lipca 2022 r.

Sygn. akt KR VI R 26/22

DECYZJA nr KR VI R 26/22

Komisja do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich, w składzie:

Przewodniczący Komisji:

Sebastian Kaleta

Członkowie Komisji:

Wiktor Klimiuk, Łukasz Kondratko, Paweł Lisiecki, Jan Mosiński, Bartłomiej Opaliński,
Sławomir Potapowicz, Adam Zieliński

po rozpoznaniu w dniu 20 lipca 2022 r. na posiedzeniu niejawnym

sprawy w przedmiocie zmiany decyzji Komisji do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich z dnia 18 września 2017 r., nr R 10/17, uchylającej w całości decyzję Prezydenta m.st. Warszawy z dnia czerwca 2013 r. nr [redacted] oraz odmawiającej ustanowienia prawa użytkowania wieczystego do nieruchomości położonej przy ul. Poznańskiej 14 w Warszawie, oznaczonej jako działka ewidencyjna nr [redacted] z obrębu [redacted], dla której Sąd Rejonowy dla W [redacted] - M [redacted] w W [redacted] prowadzi księgę wieczystą nr [redacted];

na podstawie art. 29 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o szczególnych zasadach usuwania skutków prawnych decyzji reprivatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 718; dalej: „ustawa z dnia 9 marca 2017 r.”) w związku z art. 105 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2017 r. poz. 1257, dalej: „k.p.a.”) w związku z art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r.

orzeka:

umorzyć postępowanie rozpoznawcze w przedmiocie zmiany decyzji Komisji do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich z dnia 18 września 2017 r., nr R 10/17.

UZASADNIENIE

I.

Przebieg postępowania administracyjnego

sygn. KR II R 2Zm 10a/18

Komisja do spraw restryktacji nieruchomości warszawskich (dalej: Komisja), działając na podstawie art. 15 ust. 2 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. (Dz. U. z 2017 r., poz. 718, dalej: ustawa z 9 marca 2017 r.), postanowieniem z dnia 22 czerwca 2017 r. wszczęła z urzędu postępowanie rozpoznawcze o sygn. akt R 10/17 w sprawie decyzji Prezydenta m. st. Warszawy z dnia 2 czerwca 2013 r., nr ... (dalej: decyzja restryktacyjna) oraz decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 11 października 2013 r., nr ... (dalej: decyzja zmieniająca) – w przedmiocie ustanowienia na 99 lat prawa użytkowania wieczystego nieruchomości położonej w Warszawie przy ul. Poznańskiej 14, stanowiącej działkę o numerze ewidencyjnym ... z obrębu ... , dla której Sąd Rejonowy dla W ... - M ... w W ... prowadzi księgę wieczystą nr

Decyzją z dnia 18 września 2017 r. nr R 10/17 Komisja, w pkt. 1 uchyliła w całości decyzję restryktacyjną i odmówiła ustanowienia prawa użytkowania wieczystego nieruchomości położonej przy ulicy Poznańskiej 14 w Warszawie, zaś w pkt. 2 nadała decyzji rygor natychmiastowej wykonalności.

Na powyższą decyzję strony złożyły skargi. Zgodnie z postanowieniem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 18 lipca 2018 r. sygn. I SA/Wa 652/18 sprawa pozostaje zawieszona.

Postanowieniem z dnia 14 marca 2018 r. sygn. II R 2Zm 10a/18 Komisja działając na podstawie art. 154 k.p.a. w związku z art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. (Dz. U. z 2017 r., poz. 718 i z 2018 r. poz. 431), wszczęła postępowanie o zmianę decyzji Komisji z dnia 18 września 2017 r., nr R 10/17 uchylającej w całości decyzję restryktacyjną oraz odmawiającej ustanowienia prawa użytkowania wieczystego nieruchomości położonej przy ul. Poznańskiej 14 w Warszawie.

Postanowieniem z dnia 26 marca 2018 r. sygn. II R 2Zm 10a/18, Komisja zwróciła się do Społecznej Rady z wnioskiem o wydanie opinii w przedmiocie zmiany decyzji Komisji z dnia 18 września 2017 r. nr R 10/17 uchylającej w całości decyzję restryktacyjną oraz odmawiającej ustanowienia prawa użytkowania wieczystego nieruchomości położonej przy ul. Poznańskiej 14 w Warszawie.

Pismem z dnia 28 marca 2018 r. Społeczna Rada złożyła opinię nr , wnosząc o zmianę decyzji Komisji z dnia 18 września 2017 r. w ten sposób, że zamiast uchylenia w całości decyzji reprivatyzacyjnej należy stwierdzić jej nieważność.

Zawiadomieniem z dnia 14 marca 2018 r. sygn. II R 2Zm 10a/18, Komisja poinformowała o zakończeniu postępowania w sprawie zmiany decyzji Komisji z dnia 18 września 2017 r. nr R 10/17. Poinformowano, że w terminie 3 dni od dnia doręczenia zawiadomienia, strona ma prawo wypowiedzieć się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Przedmiotowe zawiadomienie zostało opublikowane w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości w dniu 14 marca 2018 r.

Decyzją z dnia 28 marca 2018 r. nr II R 2Zm 10a/18, po rozpoznaniu sprawy o zmianę decyzji Komisji z dnia 18 września 2017 r. nr R 10/17, Komisja działając na podstawie art. 154 § 1 i 2 k.p.a. w związku z art. 38 ust. 1 oraz art. 40e ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. (Dz. U. z 2017 r. poz. 718 ze zm.) zmieniła decyzję własną z dnia 18 września 2017 r. nr R 10/17 uchylającą w całości decyzję reprivatyzacyjną oraz odmawiającą ustanowienia prawa użytkowania wieczystego nieruchomości położonej przy ul. Poznańskiej 14 w Warszawie poprzez dodanie punktu 3 decyzji o następującej treści: *„nakazać Miastu Stołecznemu Warszawa przejęcie zarządu udziałem wynoszącym 0,6307 części nieruchomości warszawskiej, oznaczonej jako działka ewidencyjna nr w obrębie dla której prowadzona jest księga wieczysta nr , na zasadach określonych w art. 184a-186a ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami”*.

W uzasadnieniu decyzji Komisja wskazała, że zgodnie z art. 40e ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. (Dz. U. z 2018 r. poz. 2267) w decyzji, o której mowa w art. 29 ust. 1 pkt 2-3, Komisja może nakazać gminie przejęcie zarządu nieruchomością warszawską lub jej odpowiednią częścią na zasadach określonych w art. 184a-186a ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami. W ocenie Komisji przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe wskazało na istnienie okoliczności faktycznych, które prowadzą do konieczności ochrony interesu społecznego poprzez zmianę decyzji ostatecznej na podstawie art. 154 k.p.a. Formy wywierania presji i nacisku wobec najemców właścicieli lokali mieszkalnych, takie jak zastraszanie, nękanie lokatorów, wykonywanie uciążliwych prac remontowych w celu uniemożliwienia mieszkańcom „normalnego” zamieszkiwania i groźby procesów sądowych uzasadniały wprowadzenie nadzwyczajnych rozwiązań w celu ochrony interesu społecznego.

Dalej podała, że sytuacja lokatorów kamienicy przy ul. Poznańskiej 14 w Warszawie uległa radykalnemu pogorszeniu w następstwie wydania decyzji reprivatyzacyjnej, bowiem mieszkańcy kamienicy zostali pozbawieni uprawnień wynikających z umów najmu lokali komunalnych zawartych z Miastem Stołecznym Warszawa, lokatorom znacząco podwyższano czynsz, co doprowadziło do narastania zadłużenia mieszkańców kamienicy, a w konsekwencji do postępowań o zapłatę i o eksmisję. W wyniku opisanych działań doszło do zniszczenia społeczności mieszkańców kamienicy, bowiem część z nich rezygnowała z zamieszkiwania w niej, nie mogąc znieść psychicznie i fizycznie działań ze strony następców prawnych beneficjentów decyzji reprivatyzacyjnej. Powyższe działania naruszały poczucie bezpieczeństwa i miru domowego, bowiem prawo do nieskrępowanego zamieszkania bez obawy i strachu o przyszłość stanowi podstawowe prawo podmiotowe każdego obywatela i korzysta z ochrony.

Komisja wskazała również, że wprowadzenie art. 40e mocą ustawy z dnia 9 marca 2017 r. (Dz. U. z 2018 r. poz. 2267), tj. instytucji zarządu nieruchomością, wyposażyło ją w instrument prawny mający umożliwić przywrócenie lokatorom sytuacji faktycznej i prawnej sprzed wydania decyzji reprivatyzacyjnej. Podała, że w wyniku przejęcia zarządu nieruchomością przez Miasto Stołeczne Warszawa będzie ono władne uregulować kwestię czynszów lokali oraz status lokali komunalnych. Dlatego też, w celu zapewnienia racjonalnej gospodarki nieruchomością położoną w Warszawie przy ul. Poznańskiej 14 oraz interesu społecznego lokatorów Komisja na podstawie art. 154 § 1 k.p.a. zmieniła swoją decyzję z dnia 18 września 2017 r. nr R 10/17 z uwagi na interes społeczny

Skargi na powyższą decyzję złożyli: Miasto Stołeczne Warszawa, J s;
z o; o z siedzibą w W; , A W , P.
O; z siedzibą w P oraz R N

Wyrokiem z dnia 15 kwietnia 2019 r. sygn. I SA/Wa 998/18 wydanym na posiedzeniu niejawnym, Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie stwierdził nieważność decyzji Komisji z dnia 28 marca 2018 r. nr II R 2Zm 10a/18.

W uzasadnieniu wyroku Sąd wskazał, że w kontrolowanej sprawie (tj. o zmianę decyzji) nie zachodziły przesłanki do zastosowania trybu z art. 154 k.p.a., a nadto doszło w niej do kilku innych uchybień zarówno procesowych jak i materialnoprawnych. Po pierwsze, w sprawie występują strony o sprzecznych interesach - przy czym jedna z nich utraciła prawo tj. aktualny właściciel, a inna je uzyskała kosztem tej pierwszej (tj. gmina). Powyższe, zdaniem Sądu wyklucza zastosowanie art. 154 k.p.a. w tej sprawie. Po drugie, w sprawie wystąpiła przesłanka wznowieniowa, bowiem jedna ze stron postępowania – R

N bez własnej winy nie brał udziału w postępowaniu, a to z kolei powoduje oczywistość naruszenia art. 10 k.p.a. Po trzecie, co najważniejsze, Komisja co prawda zastosowała art. 154 k.p.a. ale - wbrew jego brzmieniu, decyzją z dnia 28 marca 2018 r. nie zmieniła swojej decyzji z dnia 18 września 2017 r., lecz ją uzupełniła w oparciu o nowy stan prawny (tj. o art. 40e ustawy) - nie istniejący w dacie wydawania decyzji głównej (tj. decyzji z dnia 18 września 2017 r. nr R 10/17). Zdaniem Sądu, w decyzji Komisji z dnia 28 marca 2018 r. organ zastosował nową regulację, która nie obowiązywała uprzednio - a zatem naruszył zasadę niedziałania prawa wstecz, a wobec tego i art. 6 k.p.a. Okoliczność ta stanowiła podstawę do stwierdzenia, iż w sprawie mamy do czynienia z rażącym naruszeniem prawa skutkującym stwierdzeniem nieważności zaskarżonej decyzji.

Od powyższego wyroku Komisja wniosła skargę kasacyjną wnosząc o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz o oddalenie skargi.

Wyrokiem z dnia 29 marca 2022 r. sygn. I OSK 603/20, Naczelny Sąd Administracyjny oddalił skargę kasacyjną Komisji.

W uzasadnieniu wyroku wskazano, że Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie zasadnie uznał, że decyzja Komisji z dnia 28 marca 2018 r. została wydana w oparciu o art. 40e ustawy o szczególnych zasadach usuwania skutków prawnych decyzji reprivatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa, a który to przepis został dodany przez art. 1 pkt 41 ustawy z dnia 26 stycznia 2018 r. (Dz. U. z 2018 poz. 431) zmieniającej ustawę z dnia 9 marca 2017 r. z dniem 14 marca 2018 r. Zatem norma uprawniająca Komisję do nakazania gminie przejęcia zarządu nieruchomością warszawską lub jej odpowiednią częścią, na zasadach określonych w art. 184a-186a ustawy o gospodarce nieruchomościami, nie istniała w dniu 18 września 2017 r. Tymczasem sensem mechanizmu zmiany decyzji ostatecznej jest nadanie jej innej treści z uwagi nie na zmianę przepisów, lecz na okoliczności oceniane przez pryzmat celowego działania, skategoryzowane przy użyciu pojęć interesu społecznego i słusznego interesu strony. Rozstrzygnięcie o zmianie decyzji ostatecznej nie może być traktowane jako alternatywa wobec żądania wznowienia postępowania administracyjnego obarczonego błędem. Ostateczne decyzje administracyjne tworzą stan res iudicata i stoją na przeszkodzie ponownej konkretyzacji uprawnień i obowiązków.

Reasumując, Sąd podniósł, że na podstawie art. 154 k.p.a. nie można zmienić decyzji, która została wydana w oparciu o przepisy nie przewidujące wcześniej możliwości nałożenia uprawnienia, czy obowiązku na jej adresata. Uchylenie lub zmiana decyzji w trybie art. 154 k.p.a. nie może rodzić skutków prawnych z mocą wsteczną, bowiem zakaz działania prawa

wstecz polega na tym, że nie do zaakceptowania jest możliwość stosowania nowo ustanowionych norm do zdarzeń, które miały miejsce przed ich wejściem w życie. Chodzi o zasadę opartą na założeniu, że każdy przepis normuje przyszłość - nie zaś przeszłość.

W dniu 19 maja 2022 r. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie zwrócił Komisji akta sprawy prowadzonej pod sygn. II R 2Zm 10a/18 w przedmiocie zmiany decyzji Komisji z dnia 18 września 2017 r. nr R 10/17.

Sprawie nadano nową sygnaturę: KR VI R 26/22.

Zawiadomieniem z dnia 24 czerwca 2022 r. poinformowano o zmianie sygnatury sprawy prowadzonej pod nr II R 2Zm 10a/18, w przedmiocie zmiany decyzji Komisji z dnia 18 września 2017 r. nr R 10/17 dotyczącej ulicy Poznańskiej 14 w Warszawie – tj. obecnie na nr KR VI R 26/22. Zawiadomienie zostało opublikowane w Biuletynie Informacji Publicznej, na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości w dniu 24 czerwca 2022 r.

Zawiadomieniem z dnia 5 lipca 2022 r. poinformowano strony o zakończeniu postępowania rozpoznawczego oraz o możliwości wypowiedzenia się, co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań, na podstawie art. 10 § 1 k.p.a. Zawiadomienie zostało opublikowane w Biuletynie Informacji Publicznej, na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości w dniu 5 lipca 2022 r.

Na etapie prowadzonego postępowania rozpoznawczego o sygn. KR VI R 26/22 strony postępowania nie zgłosiły żadnych wniosków dowodowych i procesowych.

Spółeczna Rada przy Komisji pismem z dnia 15 lipca 2022 r. przedstawiła opinię nr [redacted], dotyczącą zmiany decyzji Komisji z dnia 18 września 2017 r., nr R 10/17 wnosząc o umorzenie postępowania rozpoznawczego.

II.

Komisja zważyła, co następuje:

Postępowanie rozpoznawcze w przedmiocie zmiany decyzji Komisji z dnia 18 września 2017 r., nr R 10/17, uchylającej w całości decyzję Prezydenta m.st. Warszawy z dnia [redacted] czerwca 2013 r. nr [redacted] oraz odmawiającej ustanowienia prawa użytkownika wieczystego do nieruchomości położonej przy ul. Poznańskiej 14 w Warszawie, podlegało umorzeniu.

Zgodnie z ogólnymi zasadami postępowania administracyjnego, tj. zasady niedziałania prawa wstecz, w tej sprawie zastosowanie znajdują przepisy w brzmieniu obowiązującym na

dzień wydania decyzji pierwotnej. Kwestia ta została przesądzona w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 15 kwietnia 2019 r. sygn. I SA/Wa 998/18 który orzekł, że zastosowanie ustawy zmieniającej do sprawy o zmianę decyzji pierwotnej - wszczętej i zakończonej na podstawie poprzednio obowiązujących przepisów ustawy z 9 marca 2017 r., stanowiłoby naruszenie zasady niedziałania prawa wstecz. Sąd wskazał w ww. wyroku, że przy niezmiennym stanie faktycznym i prawnym, istniejącym w dniu wydania decyzji „pierwotnej” nie jest dopuszczalne stosowanie ustawy zmieniającej w postępowaniu ostatecznie zakończonym przed jej wejściem w życie. Zastosowanie przepisów przyszłych dla oceny stanu prawnego i faktycznego w sprawie zakończonej na podstawie poprzednio obowiązujących przepisów - zgodnie z wyrokiem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 15 kwietnia 2019 r. sygn. I SA/Wa 998/18, stanowiłoby naruszenie zasady z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 1997 r., Nr 78, poz. 483, z zm.).

Zgodnie z art. 29 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. (Dz. U. 2017 r. poz. 718, tj. w brzmieniu obowiązującym według stanu prawnego na dzień wydania decyzji Komisji z dnia 18 września 2017 r. nr R 10/17), w wyniku postępowania rozpoznawczego Komisja wydaje decyzję, w której umarza postępowanie rozpoznawcze.

W sprawach nieuregulowanych niniejszą ustawą stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego, z wyłączeniem art. 31 tej ustawy (art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. - Dz. U. 2017 r. poz. 718).

Stosownie do treści art. 105 § 1 k.p.a., gdy postępowanie z jakiegokolwiek przyczyny stało się bezprzedmiotowe w całości albo w części, organ administracji publicznej wydaje decyzję o umorzeniu postępowania odpowiednio w całości albo w części.

Podstawą do wydania decyzji o umorzeniu w świetle ww. przepisu, jest bezprzedmiotowość postępowania. O bezprzedmiotowości postępowania można mówić, gdy w świetle prawa oraz ustalonego stanu faktycznego nie można załatwić sprawy przez jej rozstrzygnięcie merytoryczne (co do istoty). Innymi słowy, sprawa administracyjna jest bezprzedmiotowa w rozumieniu art. 105 § 1 k.p.a. wtedy, gdy nie ma materialnoprawnych podstaw do władczej ingerencji organu administracyjnego. Wówczas jakiegokolwiek rozstrzygnięcie merytoryczne pozytywne czy negatywne staje się prawnie niedopuszczalne (por. wyrok WSA w Poznaniu z 22.01.2019 r., III SA/Po 601/18, LEX nr 2616326). Instytucję umorzenia postępowania, przewidzianą w art. 105 k.p.a., wiąże się w piśmiennictwie z powstaniem trwałej i nieusuwalnej przeszkody w kontynuacji postępowania, przy czym przepis ten kładzie jednak akcent nie na przeszkodę w prowadzeniu

postępowania, lecz na bezprzedmiotowość całego postępowania, czyli brak przedmiotu postępowania administracyjnego. Z bezprzedmiotowością postępowania administracyjnego w rozumieniu art. 105 § 1 k.p.a. mamy do czynienia wówczas, gdy odpadł jeden z konstytutywnych elementów sprawy administracyjnej, o której mowa w art. 1 pkt 1 k.p.a. Przyczyny, dla których sprawa będąca przedmiotem postępowania administracyjnego utraciła rację jej rozstrzygnięcia (odpadła przyczyna załatwienia sprawy w drodze postępowania administracyjnego), mogą być różnorodnej natury.

W piśmiennictwie dzieli się te przyczyny na podmiotowe i przedmiotowe. Przyczyny podmiotowe związane są z podmiotem stosunku prawnego w taki sposób, że w razie jego braku nie mogą w jego miejsce wstąpić następcy prawni. Będzie to śmierć osoby fizycznej lub likwidacja osoby prawnej, także podmiotu, który był stroną postępowania. Przyczyny przedmiotowe zachodzą wówczas, gdy brak jest przedmiotu postępowania, gdy nie istnieje sprawa, która mogłaby stanowić przedmiot postępowania.

Podnieść trzeba, iż decyzja umarzająca postępowanie nie rozstrzyga o istocie sprawy, wywiera natomiast skutek procesowy i kończy sprawę w danej instancji. Istotą umorzenia postępowania jest jego przerwanie, uchylenie wszystkich dokonanych w nim czynności oraz orzeczenie o dalszym jego nieprowadzeniu. Jest to rozstrzygnięcie proceduralne o charakterze formalnym.

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy, wskazać należy, że w dniu 14 marca 2018 r. Komisja - na podstawie art. 154 k.p.a. - wszczęła z urzędu pod sygnaturą II R 2Zm 10a/18, postępowanie w przedmiocie zmiany decyzji własnej z dnia 18 września 2017 r. nr R 10/17. W konsekwencji powyższego, Komisja w dniu 28 marca 2018 r. - w oparciu o przepis art. 154 k.p.a. - wydała decyzję nr II R 2Zm 10a/18, w której orzekła o zmianie decyzji z dnia 18 września 2017 r. nr R 10/17, poprzez dodanie pkt. 3 dotyczącego przejęcia zarządu przez Miasto Stołeczne Warszawa określonym udziałem nieruchomości. Powyższa decyzja prawomocnym wyrokiem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 15 kwietnia 2019 r. sygn. I SA/Wa 998/18, została wyeliminowana z obrotu prawnego poprzez stwierdzenie jej nieważności.

Komisja dostrzega, że Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w uzasadnieniu wyżej wymienionego wyroku ostatecznie przesądził kwestię niemożności prowadzenia postępowania w sprawie II R 2Zm 10a/18, o zmianę decyzji Komisji z dnia 18 września 2017 r. uchylającą decyzję reprivatyzacyjną i odmawiającą ustanowienia prawa użytkownika wieczystego do nieruchomości przy ulicy Poznańskiej 14 w Warszawie - w trybie art. 154 k.p.a. - poprzez nakazanie przejęcia zarządu nieruchomością. Niemożność prowadzenia

postępowania zdaniem Sądu wynikała przede wszystkim z faktu, że norma prawa uprawniająca Komisję do nakazania przejęcia zarządu nieruchomością nie istniała w dniu 18 września 2017 r. tj. w dniu wydania decyzji nr R 10/17. Komisja uzupełniła decyzję nr R 10/17 o całkowicie nowe rozstrzygnięcie dopuszczalne jedynie w postępowaniu prowadzonym po nowelizacji przepisów ustawy, a nie w postępowaniu zakończonym ostatecznie przed wejściem w życie ustawy zmieniającej. To oznacza, że Komisja w toku postępowania rozpoznawczego prowadzonego obecnie pod sygnaturą KR VI R 26/22 - w tym zakresie - jest związana ustaleniami poczynionymi przez sąd. Odpadł bowiem przedmiot postępowania z art. 154 k.p.a. – tj. o zmianę decyzji z dnia 18 września 2017 r. nr R 10/17.

Jak już wyżej wskazano, bezprzedmiotowość zachodzi wówczas, gdy przestaje istnieć sprawa wymagająca rozstrzygnięcia decyzją administracyjną, tj. gdy w sprawie zachodzi brak przedmiotu sprawy, tzn. gdy nie ma materialnoprawnych podstaw do wydania decyzji administracyjnej (wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 16 lutego 2022 r. sygn. VII SA/Wa 1365/21).

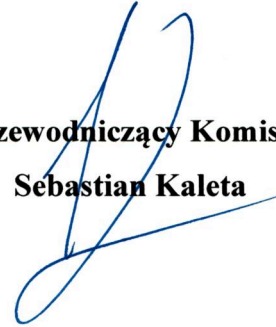
W niniejszej sprawie, zdaniem Komisji, wystąpiła bezprzedmiotowość postępowania w kontekście przyczyny przedmiotowej, albowiem brak jest materialnoprawnych podstaw do władczej, w formie decyzji administracyjnej, ingerencji organu administracyjnego. W tej sprawie brak jest możliwości merytorycznego rozpoznania sprawy na podstawie art. 154 k.p.a., z uwagi na ustalenia poczynione przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z dnia 15 kwietnia 2019 r. sygn. I SA/Wa 998/18, a które to ustalenia Sądu wiążą organ w tej konkretnej sprawie. Nastąpił tu bowiem brak przedmiotu postępowania powodujący, że nie można wydać decyzji rozstrzygającej na podstawie przepisów prawa materialnego o prawach lub obowiązkach indywidualnego podmiotu (por. wyrok NSA z 9 września 1998 r. sygn. IV SA 1634/96, wyrok NSA z 12 kwietnia 2022 r. sygn. II GSK 258/22, wyrok WSA z 22 maja 2007 r. sygn. III SA/Wa 689/07). Skoro w sprawie wystąpiła bezprzedmiotowość postępowania, to jakiegokolwiek rozstrzygnięcie merytoryczne - pozytywne czy negatywne, staje się prawnie niedopuszczalne (por. Kodeks postępowania administracyjnego, Komentarz pod red. Romana Hausera i Marka Wierzbowskiego, Wydawnictwo C. H. Beck, Warszawa 2015 r., str. 526 oraz powołane tam orzecznictwo, a także wyrok NSA z dnia 10 września 2019 r. sygn. I GSK 1266/19).

W konsekwencji powyższego, niniejsze postępowanie wszczęte na podstawie art. 154 k.p.a. - w kontekście przesądzonej w wyroku z dnia 15 kwietnia 2019 r. sygn. I SA/Wa 998/18, kwestii dotyczącej niemożności zmiany decyzji nr R 10/17 poprzez nakazanie przejęcia zarządu nieruchomością – jest bezprzedmiotowe. Komisja nie znajduje podstaw do

wydania decyzji, o których mowa w art. 29 ust. 1 ustawy z 9 marca 2017 r. Kwestia przesądzona przez sąd spowodowała, że w sprawie tej nie występuje stan prawny, który wymagałby uzasadnionej przepisami prawa reakcji organu w przepisanej formie, tj. w formie decyzji administracyjnej.

Z uwagi na bezprzedmiotowość postępowania, Komisja mogła wydać wyłącznie rozstrzygnięcie formalne, tj. umorzyć postępowanie rozpoznawcze w sprawie na podstawie art. 29 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w związku z art. 105 § 1 k.p.a. w związku z art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r.

Przewodniczący Komisji
Sebastian Kaleta

Pouczenie:

1. Niniejsza decyzja jest ostateczna (art. 10 ust. 4 ustawy z 9 marca 2017 r.). Strona może wnieść skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, ul. Jasna 2/4, 00-013 Warszawa, za pośrednictwem Komisji do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji (art. 52 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2022 r. poz. 329., dalej: p.p.s.a., art. 53 § 1 p.p.s.a oraz art. 54 § 1 p.p.s.a). Skarga powinna czynić zadość wymogom określonym w art. 57 p.p.s.a. Do skargi należy dołączyć jej odpisy i odpisy załączników dla doręczenia ich stronom (w tym dla tut. organu), a ponadto jeżeli w Sądzie nie złożono załączników w oryginale po jednym odpisie każdego załącznika do akt sądowych (art. 47 § 1 p.p.s.a.).
2. Wpis od skargi do sądu administracyjnego ma charakter stały i wynosi 200 (dwieście) zł zgodnie z § 2 ust. 3 pkt 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2021 r. poz. 535).
3. W myśl zaś art. 243 § 1 p.p.s.a. stronie może być przyznane – na jej wniosek – prawo pomocy. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy powinien zawierać oświadczenie strony obejmujące dokładne dane o stanie majątkowym i dochodach, a jeżeli wniosek składa osoba fizyczna, ponadto dokładne dane o stanie rodzinnym oraz oświadczenie strony o niezatrudnieniu lub niepozostawianiu w innym stosunku prawnym z adwokatem, radcą prawnym, doradcą podatkowym lub rzecznikiem patentowym. Wniosek składa się na urzędowym formularzu według ustalonego wzoru (art. 252 § 1 i § 2 p.p.s.a.). Zgodnie zaś z art. 244 § 1 p.p.s.a. prawo pomocy obejmuje zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienie adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego.
4. Z uwagi na to, że doręczenie decyzji następuje w formie publicznego ogłoszenia na podstawie art. 16 ust. 3 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w związku z art. 49 § 1 k.p.a. Komisja informuje, że z treścią decyzji strony mogą zapoznać się w urzędzie zapewniającym obsługę administracyjno-biurową Komisji w dniach i godzinach pracy tego urzędu.
5. W myśl art. 16 ust. 3 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. strony mogą być zawiadamiane o wszczęciu postępowania, decyzjach i innych czynnościach Komisji poprzez ogłoszenie w Biuletynie Informacji Publicznej, na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości. Zawiadomienie albo doręczenie uważa się za dokonane po upływie 7 dni od dnia publicznego ogłoszenia.

